

Ne obetaj preveč.

Sejem je bil kaj živahen. Posebno okolo konj se je sukalo mnogo kupcev. Skrbno so ogledovali razstavljenе konje in se pogajali z njihovimi gospodarji. Ta je odpiral čilemu šarcu gobec in pregledaval dolgo vrsto belih zob, óni je s pestmí meril visočino velikega vranca, zopet tretji je uprezal konja v voz, da poskusi, kako vozi. Mej kupci je bil tudi priprost kmetič s svojim sinom. Tudi on je hotel kupiti konja, kar se mu je kmalu posrečilo, ker je dobil še dosti rejeno kljuse za precej primerno ceno. Kakor je pri takih prilikah v navadi, otišla sta po dovršenej kupčiji prejšnji in novi gospodar konja v krčmo, da izpipjeta kozarček sladkega vívodincea za takozvani „likof“; a spremljala sta ju kmetičev sin in konjski mešetar. Konja sta dejala v prostorni gostilničarjev hlev. Kdo bi si kaj hudega mislil in vender pride na sejem raznih ljudij iz raznih krajev. Tudi tu so prišli, dokler je bil kmetič v krčmi, dobri ljudje in so njegovega konja s sobój odpeljali. Kako se je prestrašil ubogi kmetič, ko ni več našel svojega konja mej drugimi konji. „Kaj bodem zdaj počel,“ dejal je svojemu sinu, „zadnje krajcarje dal sem za konjiča. Kdo mi je bode pač povrnil? Oj preljubi sv. Štefan, ti slavni konjski patron, pomagaj mi, da svojega konja zopet nazaj dobim, o tvojem prazniku prinesem ti v dar tako svečo, da je bode moralo nositi osem možakov.“*) Ko je kmetič dlje časa konja iskal, posrečilo se mu je, da ga naposled vender najde. Menda je kum Brajdič pozabil razliko izmej moje in tvoje in si kmetičevega konja prisvojil. Veselo je jahal kmetič zopet najdenega konja proti svojemu domu, a sin njegov je korakal poleg njega. „Kaj mislite res, oče, — dejal je sin svojemu očetu — sv. Štefanu kupiti svečo, katero bode osem možakov komaj neslo, kakor ste poprej rekli.“ — „Ej, bodi no pameten! Rekel sem, da mu kupim svečo, katero bodo štirje možaki komaj nesli!“ — Ko sta pa zopet nekaj časa korakala dalje po prašnej cesti, izpregovori sin: „Oče, jaz menim, da bode sveča, katero bi štirje možaki komaj nesli, vender malo prevelika za sv. Štefana!“ — „Saj res dobro govoriš. Taka sveča bi bila res malo prevelika, kupil mu bodem svečo, katero bodeta dva komaj nesla.“ Približala sta se popotnika domačej vasi. „Oče, — dejal je sin, — sveče so drage. Sveča, katero bi dva komaj nesla, bila bi res malo predraga za siromašnega kmeta. — „Ti si zvita buča, dober gospodar bodeš!“ odgovori mu oče. — „Zdaj so hudi časi, krajcar se težko dobi, a taka sveča bi bila zeló draga. Kupil bom sv. Štefanu tako svečo, da jo bodem jaz komaj nesel.“ In popotnika sta bila domá.

Čas hitro mine. Približal se je praznik sv. Štefana. Kmetič je vže povse na oblubo pozabil. Domislil ga je na to njegov sin, rekoč: „Oče, svečo morate kupiti sv. Štefanu v dar.“ — „Saj res!“ počesal se je oče po glavi. Potem je pa otišel v prodajalnico in kupil svečico za novčič in jo nesel sv. Štefanu v zahvalni dar.

Janko Barle.

*) In res je sv. Štefan konjski zaščitnik; v nekaterih krajih na Slovenskem še zdaj na njegove žrtvenike postavljajo voščene konje ali pa svečice.

